

ΑΥΓΜΟΙ ΕΚΠΝΕΟΝΤΟΣ ΑΟΙΔΟΥ

*Η

EN ASMATION TOY XEIMWNOS
TOIE POIHΤΑΙΣ.

«L'hiver, hélas ! c'est dieu qui dort.»

«Sur votre plus belle rose,
Sur votre lis le plus beau
Savez-vous ce qui se pose ?
C'est l'oubli pour toute chose,
Pour tout homme le tombeau !»

(Victor Hugo).

Χειμῶν
Ἡμῶν
Ἡ Δυστυχία,
Ἡ γῆ
Πληγὴ
τῇ Εὐφροιά !...
Νοός
Ἰός,
Καρδίας φθίσις,
Δεινὴ
Ποιμή :
Χοὸς ἀλύσσεις.
Ῥοή,
Βοή,
Ἐν ὄναρ μόλις,
Ἄχ ! ἔν
Μηδέν
Λαοὶ καὶ πόλεις·
Σκιὰ
Βασιὰ
Ἡ Οἰκουμένη,
Κοινὴ
Θανὴ
Ἡ Εἰμαρμένη !
Νύξ, φεῦ !
ὦ Ζεὺς,
Τὸ Πᾶν σου μόνον,
Κεῖν φῶς
Σοφός
Ὅρξ εἰς πόνον;
Ἐμπρός !...
Χορός
Μωρῶν ὁ βίος·
Ἐν γῇ
Σιγῇ
Εἶν' αἰωνίως !

Φ. Α. ΟΙ.

ΠΡΟΣ ΣΕ

*Ανθὴ φυτρῶνουν δ'που πατήσης·
Τὰ δένδρ' ἀνθίζουσιν ἅμα τὰ ἰδίς.—
Μιλοῦν ἀγγέλοι ἅμα μιλήσης.—
Τ' ἀηδόνια ψάλλουν σάν τραγουδοῦς.

*Ῥόδα καὶ κρῖνα τὸ πρόσωπό σου.
Καὶ σάν προβάλης με μιὰ χαρὰ
Πετοῦν πουλάκια ἔρχονται ἔμπρός σου
Καὶ σὲ χαϊδεύουν με τὰ φτερά.

Τρέμουν τ' ἀστέρια καὶ τὸ φεγγάρι
Ἀπὸ τῇ ζήλια καὶ τὸν καὺμό,
Ἄμα ἡ ματιὰ σου κρυφά τὸ πάρη,
Γίνεται τότε χλωμὸ χλωμὸ.

Εὐθὺς πατιέται ἡ χρυσαλλίδα·
Φεύγει ἀφίνει τ' ἀνθὴ, τῇ γῇ·
Τρέχει σὲ σέιν, βρίσκει ἐλπίδα,
Γιατὶ ὁμοιάζεις γλυκερὰ αὐγὴ.

Μ' ἓνα σου γέλιο γελοῦν λαγκάδια
Γελοῦν ἡ κάμποι καὶ τὰ βουνά. —
Σύγνεφα φεύγουν φεύγουν σκοτάδια,
Στά δεῖσά σου μάτια τὰ γαλανά.

Ἰδία μ' ἀγγέλους, λευκονδυμένη,,
Ὅμοια μετ' ἡλίου. Σάν ἀστραπή,
Περνᾷς καὶ φεύγεις κι' ὅτ' ἀπομένει
Στὸ πάτημά σου λαμποκοπεῖ.

Σὲ στεφανώνει χρυσὸ στεφάνι
Ξανθή μου εἶσαι σάν οὐρανός·
Κι' ὅποιος σὲ βλέπει, —δὲν εἶναι πλάνη.—
Ἀπ' τὴν καρδιά του μένει ὁρφανός...

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΡΙΕΛΑΣ.